

בגדר קדושה וטהרה, אז מתדבקים בו נשמת רשעים ונעשה רשע ר"ל, כמ"ש האר"ז ז"ל (עשהמ"צ פ' עקב מג) על יוחנן כהן גדול שנעשה צדוקי לבסוף פ' שנים (ברכות כט), וכן קורה לפעמים באיש אשר הלך למישרים, ובזקנותו יוצא לתרבות רעה ר"ל, והוא שנדבק בו באוכלו, נשמת אדם רשע שהיה במאכל ההוא..."

ועל פי זה יש עוד סיבה להעדיף לאכול מהפירות המשובחים של הארץ הטובה ולא מפירות ייבוא (יש לציין, כי החיטה ברובה היא מיובאת מחו"ל, אבל בפסח אנו זוכים לאכול את המצות שהן מתבואת הארץ הקדושה).

בברכה,

יחזקאל אהרונון

הצצה להקמת גופי פיקוח ובקרה פנימיים

הערת המערכת: המאמר הבא נכתב בעקבות ההתנפלות של השלטונות והתקשורת על המעון ה"לא מפוקח" אשר במסגרתו אירע אסון גורא של פטירת שני תינוקות רח"ל

יהודים רבים מדברים כמו אנרכיסטים כלפי השלטונות. לא רק "מי צריך את המדינה?!" אלא "מי צריך א, ב, ג, ד, ת, פלוני ולאמוני של המדינה?!"

ת"ל, זה מוצא בטייב נרחב בגמ' ח"ם ובתחבורת מהדרין ותקנות קהילתיות, 'חבר' וכדומה באינטרנט ומערכות סינון, ועדות קבלה, הצלה, 'חסדי עמרים', וכדומה. אבל איפה הדייקט אקש' [פעילות ישירה] **בנקודות הכי כואבות?!** אם באמת לא צריך את המדינה, אז למה לא יוצרים אלטרנטיבות מעשיות ופרקטיות (חנם או בתשלום), למן כיבוי אש ועד שמירה (כמובן, יש חסמים מממשלתיים מכוונים ברבים מהענפים הללו, וזה גם לא יחליף בזמן הקרוב את עול המס?)

בעידן של ימינו, בו הכל מתועד, וחדשות לבקרים אנו מדווחים על אירועים המתרחשים בכל עיר ועיר, בהם נפגש האדם עם הרשויות ועולות שאלות שונות בדבר פיקוח ובקרה של השלטון המרכזי על חייו של היחיד, ראוי לגשת לסוגיה מתוך גישה רעננה, שאינה מקובעת על-פי הנורמות שנשתרשו.

לדוגמה, מתבקשת השאלה - מדוע שלא נעמיד אדריכלים מוסמכים, מפקחי בטיחות אש ומבנים ומומחי בטיחות ילדים מטעם ארגונים פרטיים וחברות בטיח **על-ידי בית דין**, ממש כמו בהכשרים פרטיים (כדוגמת הרב לנדא, בד"ץ ע"ד"ח וכו'), גם במפעלים (זוכרים את השריפה שפרצה במאפיית מצות 'שחורה' במאה שערים? בעית תברואה במשחטה 'פיראטית' שם?), אבל בעיקר ובדחיפות במוסדות חינוך הילדים והצעירים שלנו [בין שבבית ממש, ובין בשחור ובין הלגיטימיים מטעם, עם הסיכון המוסרי שבה]. 'רוחניות' מעל הכל [וגם שם, נדיר בעוה"ר שזה נעשה בצורה מחייבת, עם סטנדרטים, ו'בואו חשבון' מינימלי], אבל גם 'גשמיית' זה חלק מהרוחניות. דבר שבממון - תנאו קיים.

אם 'השחור' זהו מקור הבעיה, והמדינה זהו הפתרון, נשאלת השאלה - וכי הבעיה התחילה היום? וכי לא נותרו עוד מוסדות דומים גם היום? וכי לא היו מקרים גרועים בהרבה במוסדות רשמיים ומאושרים ומפוקחים? וכי מי יקבע מינון מטפלות לילדים בטוח בדיוק? אנשים עם שני ילדים וכלב?!

הלא זוהי חובת בית דין מדין צרכי העיר - עיין חו"מ סי' קס"ג. חובת החינוך חלה גם על בית דין (יורה דעה סימן רמ"ה ט"ז), התורה גם נתנה כח לכל בית דין לתקן תקנות בהלכות ממונות לצורך השעה כראות עיניהם, על דרך תקנות שו"ם וטולטולה (ראה אבן העזר סימן ק"ח). הערה: אני ממש לא מתכוון לסמוך על בית דין לבד, אלא על גופים מטעם בית דין.

מנגנוני השוק פועלים דרך:

1. תחרות על מוניטין - מוסד עם תקלת בטיחות מאבד לקוחות - טוב שם משמון טוב.
2. שקיפות מוכפלת - הכשרי בטיחות מתחרים [כמו

בכשרות] נלחמים על אמינות ועל מחירים. 3. מבחן התוצאה - הורים מצביעים ברגלים - 'לא שולחת את הילד לנגן שמקבל הכשר מבד"ץ X, כי הם לא יזהו את בעיות הבטיחות/המלמד הבעייתי בן Y'.

לעומת זאת, במינופול ממשלתי:

- אפס תחרות במדרגים של פיקוח ואין גם סקאלות מחירים בהתאם, הכל כן\לא.
  - אי-גמישות [או איטיות וסרבול] ביחס לשינויים במציאות, שאמורים להחמיר או להקל בכללים בזמן אמת.
  - הפקידים ללא אחריות אישית.
  - ההשגחה לעיתים מחמירה יותר מדי ולעיתים מקלה מדי, וישנה 'מידה אחת לכולם' נוקשה
  - התקציבים מובטחים כמעט ללא קשר לביצועים, ולעיתים אף 'כשלונו' מגבירים תקציבים.
  - הוריים\הלקוחות חסרי מנגנון לחץ אמיתי.
  - אין להם שום אינטרס 'להסתכן' ולהתיר דברים או להאץ תהליכים, וק"ל. זה עוד נקרא בפיהם 'דאגה לציבור'.
  - **אין להם מספיק פקחים** אפילו לשיטתם (1), למרות כל המיליארדים במסים של גזלנותא דמלכותא.
- הלא 'משרד החינוך' לא רק מכניס תכנים של שמד, הוא גם בודק את העבר הליכוי של כל אדם שרוצים להכניס כמחנך וכו'. הלא אפשר ל'הכשרים' לעשות את זה לבד [אמנם קצת יותר מסובך חוקית, ואולי צריך שיתן רשות כדי להתקבל, אבל מאידך - יש לנו גם דרכים לגלות את מה שהמדינה לא יודעת, כי היא עובדת רק עם רישומים, בפרט דיגיטליים: ע"ע בירורי שידוכים]. וכי אנשים מופקרים בפיקוח נפש יהיו ערבים על חינם, בפרט לאחר מה שראינו במלחמת שמיני עצרת [שלא לדבר על העבר הרחוק יותר במדינה?]

היה בזמנו מפעל מצות חוקי, שהגיעו פקחי משרד הבריאות שצו עליהם **לסגור** את החלונות מטעמי 'בריאות המזון'. נו, אז הם סגרו. אחר-כך באו לשם פקחי 'אש' שצו עליהם **לפתוח** את אותם חלונות מפני 'סכנת שריפה'. נו, נו, אז הם פתחו חלונות. שאלה: אם היה לנו **הכשרים משלנו עם מינון של הלקוחות** לבריאות ונגד אש [יו"ד סי' קט"ז]? אש הוא 'אב נזיקין'! דין 'מעקה' זה גנבה רעיונית מאתנו, ולא חיקוי מצדנו! וכי נראה לכם שלא היו מצליחים לתאם הוראות ביניהם באופן הגיוני?!

ההצלחה של גופי הכשרות הפרטיים והמתחרים היא עצומה ומתעצמת [לא שאין הרבה בעיות, ואכמ"ל למה ואיך]. מה פתאום לסמוך על כשרות סטייל 'הרבנות' [רחמנא לישזבן!] בשאר תחומי החיים? למה שלא נרחיב את המודל המצליח שלנו הלאה? ודווקא עכשיו! אם צבור היראים גדול מספיק כדי להוות איום דמוגרפי ופיננסי [קרי רוחני] אימנתי על שלטון הערב-רב בארץ הקודש כמו שרואים בחוש ב"ה, הרי שהוא גם גדול מספיק כדי להתחיל במלאכת החלפת והקבלת כל המוסדות באופן פרטי ומבוזר [אמנם לא צריך בתחומי 'תרבות' חילוניים, ספורט תחרותי וכו'...] לא מפיהם אנו חיינו.

למעשה: הפתרון אינו 'פיקוח ממשלתי מוגבר' [וכי מותר על-פי תורה לשלוח לכלא?] או ענישה מזדמנת ומקומית אלא אדרבה - העברת האחריות בכל המובנים לידי הקהילה היהודית והשוק החופשי, שם האינטרסים האמיתיים, האחריות הישירה והידע הפנימי המדויק והמעודכן מאפשרים לקיים גם את המצוות של שמירת הגוף והנפש, ולא במידה ובאופן ובמחירים שנקבעו באופן שרירותי ועקום בידי מוסדות מדינה מנותקות וחילוניות.

כבבוד, ע.ה.

שער הכותנה

יודיו מעשרות בשער הכותנה

ראיתי שיש כמה אחרונים שהרחיבו בענין קיום מצות יודיו מעשר 'לפני ה'" (כתוב בפסוק), ועל כן כתבו לעשות זאת בכותל המערבי. לכאורה, שער הכותנה הוא מקום

מתאים יותר, שהוא יותר 'לפני ה'" [אם עד שביעי של פסח חס ושלום לא יבנה המקדש].

כמו-כן, ראיתי שהאדר"ת הנהיג לקרוא את יודיו המעשרות מתוך ספר תורה.

אני ממליץ לארגן קריאה כזו, ולפרסם על כך בגליון.

אשריכם ממש על כל העשייה! א. פרידמן

הערת המערכת: רעיון מצוין. ב"ה המקום פתוח לציבור הרחב, כל המעוניין לארגן דבר כזה מוזמן בשמחה ליצור אתנו קשר כדי שנפרסם את הענין בעזר ה'. כמו-כן, אפשר להתעדכן על פעילויות שונות, כולל הפעילות הברוכה בשער הכותנה, בקו האגודה - 079-3701-607. לפעילות בשער הכותנה בלבד, קו שער הכותנה - 079-607-7476

להבין ולהרגיש

אני לא הייתי מחובר לכל הענין של בית המקדש ולא הבנתי את הכאב, עד שהייתי לפני שלוש שנים בחג השבועות במנין בשער הכותנה, ואחר-כך המשטרה נתנה לראות את מקום המקדש. אז, פרצתי בבכי בראותי את בני השפחה מפצחים גרעינים במקום שעיניו וליבו שם כל הימים.

מאז אני שואל כל הזמן את שלום ירושלים, ואני מחובר למקום.

מישהו פעם נתן משל על-זה, כמו אילו בית המדרש שבנה השר שלום מבעלזא היה עומד בבעלזא עד היום, אבל הגויים עשו מזה בית מרוח, והיו חסידי בעלזא נוסעים לשם ומסתכלים על בית המדרש מהחלון ורואים את כל הנבלות שמתרחשות שם - הרי הוא היה מתפוצץ מזה, זה הרי המקום שלנו! הרי את בית המדרש הזה בנה השר שלום עם כל הכוונות והייחודים וכו' וכו'. ואם כן, כל שכן וכל שכן, כשאנחנו רואים את המקום שבו אמור להיות הבית הגדול והקדוש שנקרא שמו של הקב"ה עליו, הוא המקום שבוראנו אוה למושב לו, מחולל על-ידי גויים ואנו עומדים הכי קרוב למקום הזה, ואין אנחנו יכולים לעשות חובותינו - אז זה מביא לדרישת ציון, שלאחרונה יש לה קצת דורש.

ואת החיבור הזה מקבלים רק מלראות את המקום הזה. ברחבת הכותל, מרגישים בדרך-כלל מנותקים מהצד השני, כי לא רואים את זה.

צריך לצטט את כל הפסוקים שמדברים מחשיבות וגדלות ציון, מזה ששם גדול ה' ומהולל מאוד וכו' וכו'

אשריכם ואשרי חלקכם, ח.ו.

שונות

גליון 88

אשריכם ואשרי חלקכם !!!

עוד שעה של קורת רוח והנאה צרופה מדברי תורה הנוגעים הלכה למעשה ממש בעיקרי הקיום של עם ה' בארצו בכל היבטיהם השונים בעומק ובהקף וברוחב דעת מיושבת להפליא !!!

כמה מרנין את הלב לראות ריבוי מכתבים של בני ישראל [שכעת לראשונה אנכי הקטן בתוכם] המעידים על השפעתו העצומה של הגליון בארץ ובחו"ל !!!

חזקו ואמצו הלאה והלאה !!! ישעיהו ד.

